

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **Mgr. M. K.**, narozená dne X,
bytem T.,
zastoupená Mgr. Petrem Vlachem, advokátem,
sídlem Guldenerova 547/4, 326 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **předseda Okresního soudu v Chebu**,
sídlem Lidická 1066/1, 350 60 Cheb,

o žalobě proti výtce žalovaného ze dne 7. 12. 2020, č. j. Spr 590/2020-43

takto:

- I. Výtka žalovaného ze dne 7. 12. 2020, č. j. Spr 590/2020-43 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 5. 2. 2021, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen

„soud“) téhož dne, domáhala zrušení výtky žalovaného ze dne 7. 12. 2020, č. j. Spr 590/2020-43 (dále též jen „*napadená výtka*“), kterou žalovaný udělil žalobkyni za zaviněné průtahy v řízení v celkem 30 spisech přidělených žalobkyni do soudního oddělení 25 opatrovnické agendy občanskoprávního úseku Okresního soudu v Chebu.

2. Žalobkyně s výtkou žalovaného ze dne 7. 12. 2020 nesouhlasila, a proto ji napadla předmětnou správní žalobou, na základě které se domáhala, aby soud napadenou výtku zrušil.

II.

Žaloba

3. Žalobkyně v úvodu své žaloby namítala, že napadenou výtkou byla zkrácena na svých subjektivních právech, zejména na právu na spravedlivý proces, pod které lze podřadit subjektivní právo žalobkyně na to, aby opatření činěné vůči ní žalovaným v rámci jeho kárné pravomoci bylo vydáno pouze ze zákonných důvodů, při zaviněném porušení povinností žalobkyně jako soudkyně. Žalobkyně má subjektivní právo na to, aby byla kárně trestána nebo vůči ní byla uplatňována opatření k nápravě drobných nedostatků v práci (tj. napadená výtka) pouze tehdy, pokud své pracovní povinnosti zaviněně porušila nebo zavinila existenci drobných nedostatků ve své práci, přičemž žalobkyně tvrdí, že své pracovní povinnosti zaviněně neporušila a žalovaný neměl k udělení napadené výtky právní důvod.
4. Žalobkyně v další části své žaloby shrnula skutkový stav, který předcházel vydání napadené výtky a který koresponduje s obsahem soudu předloženého správního spisu.
5. Poté žalobkyně velmi podrobně a obsáhle popsala důvody, pro které je přesvědčena o tom, že žalovaný nesprávně posoudil jím zjištěný skutkový stav spočívající v tom, že u 30 spisů přidělených žalobkyni k vyřízení nebyl po dobu delší než 3 měsíce žalobkyni učiněn žádný úkon, jako průtahy v řízení zaviněné žalobkyní.
6. Jednotlivé důvody, pro které žalobkyně považuje za nesprávný žalovaného závěr, že se žalobkyně dopustila zaviněných průtahů ve 30 věcech specifikovaných v napadené výtce, žalobkyně v závěru své žaloby shrnula následovně.
7. Nápad spisů přidělovaných žalobkyni k vyřízení po nástupu do její funkce (1. 11. 2018) byl významně vysoký, když v období od 1. 11. 2018 do 31. 12. 2018 bylo žalobkyni přiděleno 91 věcí, v období od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019 dalších 411 věcí a konečně v období od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2020 dalších 336 věcí. Spisy byly v tomto významném množství žalobkyni přiděleny v krátkém časovém období a stětovaly se i v pozdější době v obdobných fázích řízení (nejprve přípravných, následně nařízení a provedení jednání, včetně vyhotovení rozhodnutí ve věci samé) vyžadující bezprostřední činnost žalobkyně. Žalobkyně neměla ze strany žalovaného vytvořeny dostatečné pracovní podmínky, které by byly přiměřené množství nárazového nápadu věcí, když v období od 1. 11. 2018 do 31. 1. 2019 byla žalobkyně nucena vyhotovovat veškerou činnost samostatně nejméně v jedné polovině všech napadlých spisů (žalobkyně měla pouze sdílenou vyšší soudní úřednici, která byla přetížena množstvím věcí k vyřízení). Žalovaný přes opakované žádosti žalobkyně o přidělení jiné vyšší soudní úřednice nebo jiné personální podpory (asistentky soudce) zůstal zcela nečinným. Kontrola soudního oddělení žalobkyně byla provedena dva měsíce od doby, kdy pominula platnost opatření žalovaného spočívající v nenařizování soudního jednání a významná část prodlení,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

kteřá byla žalovaným hodnocena jako zaviněná, spočívala právě v nařízení termínu jednání. Žalovaný nijak nezohlednil dobu nepřítomnosti asistentky soudkyně od 10. 8. 2020 až 2. 10. 2020, kdy v této době žalobkyně byla povinna vyhotovovat rozsudky a další činnost zcela bez její pomoci. Žalovaný nijak nezohlednil to, že tři měsíce před počátkem kontroly byla žalobkyně pro zdravotní obtíže nepřítomna po dobu pěti týdnů, kdy zastupující soudkyně byly řešeny pouze návrhy na nařízení předběžného opatření, ničeho jiného. Přes podmínky, které byly žalobkyni ze strany žalovaného nastaveny, došlo ke snížení neskončených věcí v senátu žalobkyně z 293 věcí v měsíci květnu 2020 na 183 věcí neskončených k datu 31. 12. 2020. Zásadní vliv na možnosti dosáhnout tohoto snížení měl snížený nápad věcí v době od propuknutí koronavirové pandemie a to, že žalobkyni byla přidělena alespoň sdílenou formou asistentka soudce. Žalovaný nijak nezohlednil to, že ke dni, kdy byla žalobkyni výtku udělena, nebyl v předemětných řízeních žádný probíhající průtah a pouze 8 řízení nebylo skončeno rozhodnutím ve věci samé. Všechny ostatních 22 věcí bylo mezi dalšími věcmi vyřízenými v době od 1. 7. 2020 do 7. 12. 2020. Objektivně nebylo možné se spisy pracovat ihned od okamžiku, jakmile byly žalobkyni přiděleny, a v mnoha případech ani v době do 30 dnů, které přesahovaly referenční dobu 3 měsíců, aplikovanou žalovaným jako dobu, kterou je nutno striktně dodržet u všech přidělených spisů, resp. pro činění úkonů v nich k vyřízení věci. Žalovaný u 4 vytykaných věcí učinil nesprávný závěr o zavinění průtahů i bez ohledu na výše uvedené skutečnosti, neboť v těchto věcech neexistoval stav, který žalovaný v prověřovaných věcech označoval jako průtahy.

8. Žalobkyně uzavřela, že žalovaný zasáhl do subjektivních práv žalobkyně, když v účelnosti použil „předkárné“ opatření (napadenou výtku), aniž by pro takový postup žalovaného v účelnosti žalobkyni byl dán zákonný důvod. Navrhla proto, aby soud napadenou výtku zrušil.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 19. 3. 2021 navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, když je nadále přesvědčen o důvodnosti udělené výtky za průtahy v řízení.
10. Žalovaný v úvodu svého vyjádření učinil nesporným skutečnosti týkající se zařazení žalobkyně do oddělení 25 u Okresního soudu v Chebu, provedení prověrky spisů v soudním oddělení žalobkyně a jejího výsledku, který se žalobkyni projednal, jakož i udělení napadené výtky, což bylo projevem vytknutí drobných nedostatků v práci žalobkyně ve smyslu § 88a zákona č. 6/2002 Sb., zákon o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“).
11. Naproti tomu žalovaný nesouhlasil s dalšími námitkami žalobkyně týkajícími se zejména statistických údajů a nedostatečných podmínek pro práci žalobkyně. V dané souvislosti žalovaný nejprve uvedl, že prověrka soudního oddělení žalobkyně byla nařízena po uplynutí doby více než jednoho roku ode dne, kdy žalobkyně byla jmenována do funkce soudkyně, a to zejména vzhledem k tomu, že soudní oddělení 25 P a Nc vykazovalo nejvyšší počet neskončených věcí na opatrovnickém úseku zdejšího soudu. Prověrka byla učiněna podle stavu ke dni 1. 7. 2020. Z toho důvodu také žádné skutečnosti nastalé po tomto datu nebyly zohledňovány (s výjimkou srovnání nápadu).
12. K datu 1. 7. 2020 činil počet nevyřízených věcí v soudním oddělení žalobkyně 226 věcí.

Za průtahy v řízení byla považována nečinnost delší než tři měsíce, jak odpovídá standardům

při kontrolách. Nápad nových věcí v předchozích letech byl vyšší, než kolik by vycházel podle propočtu věcí v rámci systemizace okresních soudů. Takto vyšší nápad věcí se však týkal všech soudních oddělení opatrovnického a civilního úseku Okresního soudu v Chebu. V období od jmenování žalobkyně soudkyní do doby prověrky bylo možné provést srovnání se soudním oddělením 19 obsazeným soudkyní Mgr. G. P., neboť se také jednalo o soudní oddělení, které po celou sledovanou dobu mělo 100% nápad tzv. opatrovnických věcí. Ostatní soudkyně opatrovnického úseku byly částečně činné i na jiných úsecích soudu, do jejich oddělení P a Nc byl tak omezený nápad nových věcí, případně měly snížený úvazek. Podle žalovaného z jím předložených statistických údajů mělo být zřejmé, že zatížení žalobkyně množstvím vyřizovaných věcí nebylo na poměry Okresního soudu v Chebu nijak mimořádné a zvýšené. Pro srovnání žalovaný uvedl, že za období od 1. 11. 2018 do 31. 10. 2020 činil nápad nových věcí do oddělení žalobkyně celkem 796 věcí, zatímco soudkyně Mgr. P. měla do 31. 10. 2020 k vyřízení celkem 781 věcí (139 věcí převzala po předchozí soudkyni, 16 věcí obživo a 626 nových věcí napadlo), když navíc soudkyně Mgr. P. nastoupila k Okresnímu soudu v Chebu později, a to k datu 27. 12. 2018. Přitom žalobkyně v daném období vyřídila 567 věcí, zatímco soudkyně Mgr. P. 647 věcí.

13. Žalovaný poté ve shodě s žalobkyní uvedl, že (i) na základě doplňku č. 9 Rozvrhu práce Okresního soudu v Chebu pro rok 2018 byly žalobkyni přidělovány všechny věci zapsané do seznamu P a Nc do celkového počtu 140 věcí, (ii) žalobkyni do konce roku 2018 napadlo 91 věcí a (iii) doplňkem č. 1 Rozvrhu práce Okresního soudu v Chebu pro rok 2019 byl počet věcí přidělených do oddělení žalobkyně navýšen o dalších 75 nově napadlých věcí (tato změna měla souviset se vzrůstajícím počtem nevyřízených věcí).
14. Dále žalovaný nesouhlasil s tvrzeními žalobkyně ohledně nedostatečného personálního zajištění jejího soudního oddělení. Žalovaný ovšem v dané souvislosti uvedl pouze obecné informace týkající se celkové situace na opatrovnickém úseku Okresního soudu v Chebu, a to převážně pokud jde o aktuální stav na soudu, nikoli v relevantní době, které se týkala prověrka a následně udělená výtky. Žalovaný zejména poukázal na to, že aktuálně na opatrovnickém oddělení pracují 4 soudkyně v rozsahu 3 soudcovských úvazků. Tyto soudkyně mají k dispozici 4 vyšší soudní úřednice, kdy do každého soudního oddělení je přiřazena jedna vyšší soudní úřednice. Navíc je na oddělení pátá vyšší soudní úřednice na ½ úvazku (bývalá soudkyně), která pro všechna soudní oddělení vykonává úkony v rámci interdisciplinární spolupráce. Dále jsou na oddělení zařazeny tři vedoucí kanceláře (každá pro 100 % soudcovského úvazku) a zapisovatelky/zapisovatelé v rozsahu 5,5 úvazku. Od 1. 5. 2020 měla žalobkyně k dispozici asistentku soudce Mgr. P. N., a to společně s Mgr. G. P.. Žalovaný připustil, že personální situace na opatrovnickém úseku nebyla vždy ideální, což souviselo zejména s fluktuací zaměstnanců, ovšem nikdy nebylo zvýhodňováno jedno soudní oddělení na úkor jiného. Žalobkyni přidělená vyšší soudní úřednice Bc. J. D. je zkušenou vyšší soudní úřednicí.
15. Na dokreslení pak žalovaný uvedl, že zatížení všech soudců Okresního soudu v Chebu je dlouhodobě velmi vysoké a v letech 2018 a 2019, ale také v následujících letech bylo mimořádné, přičemž zatížení žalobkyně se nevymykalo zatížení ostatních soudců civilní a opatrovnické agendy.

16. K dalším námitkám žalobkyně žalovaný podotkl, že podle rozvrhu práce Okresního soudu v Chebu, účinného v příslušném období, byly i po dobu dovolené soudce či soudkyně přidělovány nově napadnuvší věci, v případě pracovní neschopnosti soudce či soudkyně došlo k zastavení nápadu nových věcí až po uplynutí čtvrtého týdne takové pracovní neschopnosti.
17. Závěrem pak žalovaný uvedl, že i přes zvýšený nápad nebyly v jiných soudních odděleních vykazovány průtahy v tolika věcech, jako u žalobkyně. Udělení výtky nepovažuje žalovaný za nepřiměřené, když se jedná o nejmírnější postih. Skutečnost, že žalobkyně byla/je začínající soudkyní, vedla žalovaného stran popsanych nedostatků v práci žalobkyně právě k přijetí nejmírnějšího možného opatření. Sdělení o udělení výtky žalovaný nepovažuje za rozhodnutí, ale jedná se spíše o pracovně právní institut týkající se drobných nedostatků v práci soudce.

IV.

Průběh řízení a soudní jednání

18. Soud úvodem předesílá, že podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 – 41 (dále jen „*Usnesení RS NSS*“) je i výtka udělená soudci podle § 88a zákona o soudech a soudcích rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“), přičemž *soudní ochrana proti této výtce musí být poskytnuta formou žaloby proti tomuto rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s.* [srov. zejména bod [84] *Usnesení RS NSS*]. Soudní přezkum napadené výtky tudíž není *a priori* vyloučen ve smyslu § 70 s. ř. s.
19. Soud dále konstatuje, že žaloba směřující proti napadené výtce byla podána včas (napadená výtka byla žalobkyni doručena dne 7. 12. 2021, kdy ji osobně převzala, a žaloba byla soudu doručena dne 5. 2. 2022, tudíž zákonná lhůta dvou měsíců byla zachována), osobou k tomu oprávněnou (žalobkyně byla adresátem napadené výtky), žalovaný je pasivně legitimován (jako dohledový orgán, který zajišťuje výkon veřejné správy na daném úseku a který vydal napadenou výtku), a po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadené výtce není přípustný žádný řádný opravný prostředek v řízení před správním orgánem, když výtka není kárným opatřením ve smyslu § 88 zákona o soudech a soudcích, tudíž kárný senát Nejvyššího správního soudu nerozhoduje o opravném prostředku proti výtce – srov. bod [76] *Usnesení RS NSS*). Podaná žaloba též obsahovala všechny požadované formální náležitosti.
20. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání předmětné správní žaloby.
21. Vzhledem k tomu, že žalobkyně vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání (viz podání žalobkyně ze dne 19. 4. 2021, č. l. 32), soud konal dne 8. 2. 2022 jednání. Účastníci řízení při jednání setrvali na své dosavadní právní argumentaci a na svých dosavadních procesních stanoviscích.
22. Soud při jednání konstatoval obsah žalovaným předloženého správního spisu, jehož součástí byly spis s označením 0 Spr 590/2020 (*Prověрка spisů v soudním oddělení 25 P a Nc*) a dále spisy s označením 0 Spr 958/2017 (*Rozvrh práce Okresního soudu v Chebu pro rok 2018*) a 0 Spr 869/2018 (*rozvrh práce Okresního soudu v Chebu pro rok 2019*). Ze správního spisu pak soud blíže konstatoval obsah (i) opatření žalovaného ze dne 1. 7. 2020, č. j. Spr 590/2020-2 o nařízení prověrky spisů, (ii) zprávy o prověřce rozhodovací a další pracovní činnosti v soudním oddělení 25 (nedatováno), (iii) vyjádření žalobkyně ze

dne 3. 11. 2020 k předmětné prověrce, (iv) napadené výtky, (v) rozvrhu práce Okresního soudu v Chebu pro rok 2018, včetně pozdějších doplňků, a to v částech týkajících se opatrovnické agendy občanskoprávního úseku tamního soudu, (vi) rozvrhu práce Okresního soudu v Chebu pro rok 2019, včetně pozdějších doplňků, a to v částech týkajících se opatrovnické agendy občanskoprávního úseku tamního soudu. Účastníci řízení s ohledem na konstatovaný obsah správního spisu a na vymezení sporných a nesporných skutečností netrvali na provedení důkazů navržených v jejich písemných podáních, s výjimkou rozvrhu práce Okresního soudu v Chebu pro rok 2020, včetně pozdějších doplňků, jehož provedení k důkazu soud avizoval.

23. Při jednání pak účastníci učinili nové důkazní návrhy. Žalobkyně učinila následující důkazní návrhy: (i) zápisy z měsíčních porad soudců Okresního soudu v Chebu za období od 14. 1. 2019 do 21. 9. 2020, (ii) písemné vyhotovení záznamu Krajského soudu v Plzni o spisové prověrce nevyřízených věcí C, P a Nc starších jednoho roku dle stavu k 31. 5. 2019 u Okresního soudu v Chebu, (iii) lékařské zprávy týkající se žalobkyně ze dne 23. 4. 2020 a 11. 9. 2020, (iv) měsíční výkaz o výkonnosti soudců agendy P a Nc u Okresního soudu v Chebu z června 2019, (v) listiny zaznamenávající vytížení jednací síně u Okresního soudu v Chebu využívané žalobkyní, (vi) přehledy nápadů věcí vyřízených soudcem a vyšší soudní úřednicí za období od listopadu 2018 do prosince 2020 a měsíční výkazy o vytíženosti soudců za období měsíců únor až prosinec 2019 a za rok 2020, (vii) výpisy obsahující seznam spisů soudního oddělení žalobkyně, které si tato průběžně vyhotovovala za účelem sledování své činnosti, včetně doby a způsobu vyřízení věci (formulář z ISAS, filtr AAZ111F – spisy umístěné u osoby), a (viii) tabulka připravená žalobkyní obsahující přehledy nápadu, řešitelů a způsobu vyřízení věcí opatrovnické agendy u Okresního soudu v Chebu. Žalovaný pak učinil tyto důkazní návrhy: (i) měsíční výkazy o výkonnosti soudců agendy P a Nc u Okresního soudu v Chebu z října a prosince 2018 a června 2019, a (ii) spis Spr 538/2021 týkající se provedení проверки spisů v oddělení 19 P a Nc (soudkyně Mgr. G. P.) u Okresního soudu v Chebu.
24. Soud následně k důkazu provedl již pouze rozvrh práce Okresního soudu v Chebu pro rok 2020, včetně pozdějších doplňků, a to v částech týkajících se soudních oddělení 25 a 19 opatrovnické agendy občanskoprávního úseku tamního soudu. Soud naopak pro nadbytečnost neprovedl žádný z žalobkyní a žalovaným při soudním jednání nově navržených důkazů, neboť soud měl na základě nesporných skutečností a listin obsažených ve správním spisu, to vše ve spojení s důkazem, který v řízení provedl, za dostatečně zjištěný skutkový stav věci, tudíž další dokazování již nebylo pro posouzení věci potřebné. K důvodům pro neprovedení důkazů se soud vyjadřuje též v následující části odůvodnění tohoto rozsudku obsahující posouzení věci soudem.

V.

Posouzení věci soudem

25. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud při přezkoumání napadené výtky vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, a napadenou výtku přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadenou výtku i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
26. Po přezkoumání skutkového a právního stavu posuzované věci soud dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.

27. Předmětem sporu mezi účastníky řízení bylo to, zda žalobkyně byla zkrácena na svých subjektivních právech tím, že jí žalovaný udělil napadenou výtku za jí zaviněné průtahy ve 30 spisech řešených v jejím soudním oddělení.
28. Soud ve svém posouzení vyšel v první řadě z následující relevantní právní úpravy a judikatury.
29. Podle § 88a zákona o soudech a soudcích platí, že *drobné nedostatky v práci nebo drobné poklesky v chování může orgán státní správy soudů, který je oprávněn podat návrh na zahájení kárného řízení, vyřídit tím, že je soudci, předsedovi soudu, místopředsedovi soudu, předsedovi kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu vytkne, je-li to postačující.*
30. Je třeba předeslat, že zákonná úprava výtky je velice strohá, přičemž až rozšířený senát Nejvyššího správního soudu poskytl bližší výklad, jakož i vymezil rámec soudního přezkumu tohoto aktu analogického s kárným opatřením. Soud se tudíž v projednávané věci při přezkumu napadené výtky inspiroval jednak východisky obsaženými v Usnesení RS NSS, jednak právními závěry kárných senátů Nejvyššího správního soudu, do jejichž role je správní soud při přezkumu výtky udělené soudci podle § 88a zákona o soudech a soudcích *de facto* postaven.
31. Podrobný výklad institutu výtky se podává v již výše zmíněném Usnesení RS NSS, přičemž soud zejména poukazuje na následující právní závěry:
 - „*Povahu výtky je za stávající právní úpravy nutno vykládat shodně pro státní zástupce, soudce, notáře i soudní exekutory.*“ (srov. bod [84] Usnesení RS NSS);
 - „*Výtka stojí svou povahou někde uprostřed tří možných opatření, jimiž disponuje příslušný dohledový orgán po zjištění porušení profesních povinností dotčené osoby. [...] Nutno zdůraznit, že mezi bezvadným plněním povinností příslušníka profese a takovým porušením, které naplní znaky kárného provinění, existuje poměrně široká „šedá“ zóna, kterou nelze vymezit ani nějakým výčtem konkrétních situací, ani stanovením „mantinelů“ ji ohraničujících. V ní se nachází prostor pro udělení výtky, nedostačující-li reakce jemnější či měkčí.*“ (srov. bod [55] Usnesení RS NSS);
 - „*Dospěje-li dohledový orgán k závěru, že k namítanému pochybení skutečně došlo, vyhodnotí jeho závažnost a podle toho zvolí opatření k nápravě. [...] [dohledový orgán] má k dispozici v podstatě tři druhy opatření. První kategorii představují tzv. manažerské nástroje v užším smyslu, které zahrnují veškeré neformální, „jemnější“ formy opatření, jakýsi „zdvížený prst či obočí“ případně přechodné zmizení jinak stále přítomného „úsměvu vedoucího“. Jde například o upozornění, rozhovor, domluvu, projednání věci na pracovní poradě, se soudcovskou radou apod., včetně neformálního vytknutí učiněného ústně, které však nesplňuje požadavky podle příslušných profesních předpisů (o výtce v tomto případě zpravidla neexistuje kvalifikovaný písemný záznam). Druhým typem opatření je formální výtka [...]. Triádu možných opatření pak uzavírá kárný návrh, kterým je zahájeno kárné řízení. [...] podání kárného návrhu je prostředkem ultima ratio, a jako takové je vyhrazeno pro případy, které není možno řešit jiným způsobem.*“ (srov. bod [70] Usnesení RS NSS);
 - „*Kárné provinění jakožto „etalon“ pro posuzování drobných nedostatků a poklesků je koncipováno jako zaviněné jednání či chování. Dovodit subjektivní stránku bude nezbytné i v případě udělení výtky. Vyjádření osoby, již má být výtka udělena, byť rovněž neformálně učiněné, ale z praktických důvodů zachycené a zaznamenané, je tedy důležité*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pro správné vymezení skutku a jeho právního posouzení v ukládané výtce.“ (srov. bod [71] Usnesení RS NSS)“.

32. Při výkladu institutu výtky, jakožto aktu analogického s kárnými opatřeními, se v Usnesení RS NSS bohatě odkazuje na judikaturu kárných senátů Nejvyššího správního soudu, ze které soud poukazuje na následující:

- *„Jak kárný senát uvedl v rozhodnutí ze dne 3. 10. 2013, č. j. 16 Kss 8/2013-45, „[...] Na zmíněný princip proporcionality ostatně výslovně pamatuje i zákon o soudech, který velmi odlišuje kárná opatření, jež lze uložit vždy v závislosti na závažnosti kárného provinění (§ 88), od drobných nedostatků v práci nebo drobných poklesků v chování, u kterých výslovně předpokládá, že nemají vést k podání kárného návrhu, nýbrž toliko k uložení výtky (§ 88a). K tomu kárný senát dodává, že v řadě případů není třeba ze strany vedení příslušného soudu přistupovat ani k uložení výtky, pakliže se jedná o nikoliv zásadní a neúmyslné pochybení soudce a toto pochybení pramení např. z jeho nezkušenosti, aktuální osobní situace či jedná se o zcela ojedinělý exces jinak po všech stránkách výborného soudce. V těchto případech se totiž – v závislosti na okolnostech konkrétní situace - může jevit nepřiměřeným dokonce i uložení výtky.“ (obdobně rovněž rozhodnutí ve věci sp. zn. 15 Kse 1/2013, 13 Kss 5/2014 aj.).“ (srov. bod [39] Usnesení RS NSS);*
- *„Difamační účinky však judikatura kárných senátů připisuje nejen zahájení kárného řízení, ale i uložení výtky.“ (srov. bod [40] Usnesení RS NSS).*

33. Ve vztahu k otázce soudcem zaviněných průtahů v soudním řízení, které lze důvodně označit za nedostatky v práci soudce, soud odkazuje na rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2019, č. j. 11 Kss 3/2018 – 155, v němž byly nejprve vymezeny následující obecné premisy:

- *„[29] [...] kárný senát vychází z premisy, že je-li soudci jako kárné provinění (§ 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích) vytýkány průtahy v jemu svěřených věcech, tedy nedostatečná snaha o to, aby věci byly co nejrychleji projednány a rozhodnuty a účastníkům řízení tak byla poskytnuta rychlá a účinná ochrana jejich práv (zde viz § 6 a § 100 odst. 1 občanského soudního řádu a § 79 odst. 1 in fine zákona o soudech a soudcích), je úkolem kárného senátu nejprve ověřit, že tvrzená nečinnost (a její rozsah) v jednotlivých věcech reálně nastala; následně je nutno posoudit, zda takto případně zjištěná období nečinnosti již překračují určitou akceptovatelnou mez; je-li splněna i tato podmínka, je nutné ještě zhodnotit, zda lze tyto objektivně existující průtahy v řízení klást za vinu právě kárně obviněnému soudci. Z hlediska druhého a třetího kroku výše popsaneho algoritmu je třeba upozornit, že dle ustálené kárné judikatury je práce soudce činností na výsost intelektuální a kreativní, která se ze své povahy vzpírá možnosti jakéhokoli normování, či jiným snahám o stanovení pevných lhůt, v jejichž rámci měl být ten který úkon v řízení učiněn. Jelikož občanský soudní řád (dle kterého bylo postupováno ve všech posuzovaných věcech) až na výjimky nestanoví lhůty pro provedení jednotlivých procesních úkonů, je nutno procesní postup soudce posuzovat v každém konkrétním případě přísně individuálně. Nelze jistě reálně očekávat, že vždy a ve všech soudních řízeních budou jednotlivé úkony soudce (či jím pověřené osoby) činěny zcela bezodkladně a budou na sebe plynule navazovat; je tedy nutno vždy individuálně stanovit určitou hranici, kdy existující nečinnost již atakuje požadavek na co nejrychlejší projednání a rozhodnutí věci, vyslovený obecně pro všechny typy soudního řízení v ustanovení § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Z tohoto pohledu tedy v některých případech může být za průtah v řízení považována nečinnost po dobu i jen několika týdnů, v jiných případech bude nečinnost*

akceptovatelná i v řadě měsíců.“

- „[32] Jde-li o případy nečinnosti absolutní (tedy nebyl-li v posuzovaném období učiněn soudcem žádný úkon), zde kárný senát zastává konstantně názor, že je nutno odlišovat případy, kdy standardní postup v soudním řízení předpokládá učinění úkonu jednoduchého, spíše administrativní povahy, u něhož nebylo třeba složitější právní úvahy, od případů, kdy byla věc již způsobilá k meritornímu projednání či k vydání jiného rozhodnutí, tedy případu, kdy se soud již zabýval (měl zabývat) skutkovým a právním hodnocením věci, tedy tím, co tvoří jádro soudcovské činnosti. Jakkoli nelze stanovit obecně platnou a neměnnou časovou hranici nečinnosti, od níž by bylo možné již dovozovat intenzitu kárné odpovědnosti soudce, v případě, kdy měl být proveden pouze jednoduchý úkon (vybrání soudního poplatku, rozeslání podání účastníkům řízení, předložení spisu s odvoláním nadřízenému soudu, atp.), hranicí za níž již nečinnost soudce není možné akceptovat, bývá obvykle lhůta tří měsíců (viz například rozhodnutí tohoto soudu ze dne 22. 6. 2011, č.j. 11 Kss 11/2009 – 224 a ze dne 20. 3. 2014, č.j. 16 Kss 9/2013 – 91). Znovu je však nutno připomenout, že jde o časovou hranici orientační, která může být oběma směry korigována s ohledem na konkrétní charakteristiky posuzovaného případu. V případech, kdy se nejedná o nečinnost tohoto druhu (tedy nečinnost při provádění jednoduchých úkonů), je stanovování jakýchkoli obecných (byť i jen orientačních) časových hranic z povahy věci vyloučeno a tyto situace tak musí být posuzovány vždy přísně individuálně, a to zejména z pohledu celkového zatížení soudce, stáří posuzované věci, dodržování časových řad při vyřizování věcí, výkonnosti soudce, atd.“

34. V návaznosti na uvedené obecné premisy pak kárný senát Nejvyššího správního soudu v posledně citovaném rozhodnutí přistoupil k hodnocení jednotlivých případů vytýkané nečinnosti, přičemž zdůraznil, že: „V případech, kdy kárný senát dovodil existenci průtahů v řízení, je ovšem nutno připomenout, že samotné zjištění existence průtahů ještě nepostačuje pro závěr o kárném provinění soudce. Je totiž nutno ještě zvážit, do jaké míry je tento stav přičitatelný právě zaviněnému porušení jeho soudcovských povinností. V této souvislosti se nabízí celá řada hodnotících kritérií.“ Za zásadní hodnotící kritérium se vždy považuje zhodnocení situace v senátě hodnoceného soudce. Dalšími kritérii pak jsou (i) možnost soudce využívat efektivně práci asistentů, vyšších soudních úředníků či čekatelů, (ii) úroveň technického a materiálního zabezpečení nezbytného pro výkon soudcovské činnosti, (iii) kritérium nerovného zacházení s hodnoceným soudcem, a konečně (iv) osobní situace hodnoceného soudce.“ (srov. body [36] až [41] cit. rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu).
35. Z předloženého správního spisu a z dokazování soud zjistil následující.
36. Udělení napadené výtky předcházela prověrka spisů v soudním oddělení 25 (P a Nc) obsazeném žalobkyní. Prověrka byla nařízena opatřením žalovaného ze dne 1. 7. 2020, č. j. Spr 590/2020-2. Jako důvod pro nařízení prověrky žalovaný později uvedl, že oddělení 25 vykazovalo nejvíce neskončených věcí na opatrovnickém úseku, celkem 226. Prověrka byla provedena ve všech 226 neskončených spisech a směřovala ke kontrole plynulosti řízení, důstojnosti řízení a kvality rozhodování a dodržování úpravy soudních písemností. Prověrka byla ukončena dne 27. 10. 2020, kdy byla vyhotovena zpráva o prověrce s následujícími závěry: (i) ohledně důstojnosti řízení, kvality rozhodování a dodržování úpravy písemností nebyla shledána žádná pochybení, když žalovaný uvedl, že spisy jsou vedeny pečlivě a přehledně a jsou dodržovány předpisy

týkající se vedení spisu; (ii) jako problematická byla označena plynulost řízení, když bylo zjištěno velké množství průtahů, a to konkrétně v celkem 106 řízeních (64 spisů) z 226 neskončených věcí, jež byly předmětem prověrky. Žalovaný označil za standard, kdy již dochází k průtahům, nečinnost ve spise delší než 3 měsíce (tzv. obecná referenční doba). Ve zprávě o prověrce se dále konstatovalo, že ke dni ukončení prověrky (tj. 27. 10. 2020) byly průtahy již pouze v 6 řízeních (4 spisech) a že po dobu trvání prověrky bylo z neskončených věcí ukončeno 65 věcí.

37. Zpráva o prověrce byla dne 27. 10. 2020 zaslána žalobkyni k případnému vyjádření ve lhůtě 1 týdne. Žalobkyně zaslala žalovanému dne 3. 11. 2020 obsáhlé vyjádření ke zprávě o prověrce, v němž vyslovila svůj nesouhlas se závěry provedené prověrky. Nejprve se v části I. obecně vyjádřila k následujícím otázkám: (a) *přidělování věcí do soudního oddělení žalobkyně a srovnatelného soudního oddělení 19 Mgr. G. P.* [žalobkyně namítala nerovnoměrné zatížení srovnatelných soudních oddělení v její neprospěch]; (b) *přidělení asistentky soudce* [podle žalobkyně asistentka soudce působila v oddělení 19 neformálně (a to výlučně pro soudkyni Mgr. P.) o zhruba 1 měsíc dříve než byla podle rozvrhu práce přidělena i žalobkyni ve střídavém režimu na 50 %]; (c) *pracovní neschopnost a čerpání dovolené žalobkyní* [žalobkyně namítala, že doba její pracovní neschopnosti a čerpání řádné dovolené, resp. indispozičního volna měla být z referenční doby vyloučena]; (d) *nouzový stav a související opatření žalovaného k omezení činnosti soudu* [žalobkyně poukázala na doporučení ministryně spravedlnosti a žalovaným přijatá opatření nesoudit v době od 17. 3. 2020 do 27. 4. 2020 a dále na to, že vyšší soudní úřednice přidělená žalobkyni v období nouzového stavu byla přítomna na pracovišti minimálně, přičemž svou pracovní činnost nevykonávala vzdáleným přístupem]; (e) *činnost vyšší soudní úřednice* [žalobkyně namítala, že jí přidělená vyšší soudní úřednice byla v relevantním období v pracovní neschopnosti či často navštěvovala lékaře, tudíž v její činnosti docházelo k prodlení, a dále že v období od 27. 11. 2018 do nejméně 22. 1. 2019 byl veškerý nápad přesměrován do oddělení žalobkyně, tudíž nebylo v silách jedné vyšší soudní úřednice vyřešit v krátké době množství věcí, které by za normálního stavu řešily 4 vyšší soudní úřednice]; (f) *žalobkyní přijatá opatření pro předcházení průtahům při provádění úkonů* [žalobkyně namítala, že dlouhodobě využívala v systému ISAS filtr pro sledování spisů za účelem včasného provádění úkonů, ovšem po kontrole bylo zjištěno, že systém vykazoval nedostatky, a to v souvislosti s nahlížením do spisu, ke kterému v praxi docházelo i bez vědomí žalobkyně]; a (g) *standardsy při prováděných prověrkách* [žalobkyně namítala, že oproti obvyklým standardům nebylo v případě žalobkyně uvedeno, v čem byl průtah v řízení spatřován, a tedy ani zhodnocena zjištěná nečinnost co do subjektivního hodnocení případné zaviněné nečinnosti žalobkyně]. Poté žalobkyně v části II. svého vyjádření uvedla svá zjištění ke všem konkrétním spisům a tvrzeným průtahům, když ke každému z vytýkaných případů uvedla důvody, pro které měla za to, že k prodlení v její činnosti buď vůbec nedošlo, anebo došlo, ovšem nikoli jejím zaviněním, tudíž takové prodlení jí nelze klást k tíži. Závěrem žalobkyně uvedla, že není v jejím oddělení standardem, aby referenční doba byla vědomě překračována a dále že nově přijala přiměřená opatření, aby bylo možné včas zjistit řízení, kde bude referenční doba končit.
38. Žalovaný následně dne 7. 12. 2020 vydal napadenou výtku. V úvodu se žalovaný vyjádřil k obecné části námitek, zejména k nápadu do soudního oddělení žalobkyně a ke srovnání se soudním oddělením 19 Mgr. P.. Poté uvedl, že se zjištěnými průtahy nesouvisí zařazení asistentky soudce do soudního oddělení až od 1. 5. 2020, přičemž připustil, že

v oddělení 19 působila asistentka soudce neformálně již cca o 1 měsíc dříve. Dále uvedl, že čerpání dovolené na zotavenou nebo indispozičního volna není omluvitelným důvodem pro zjištěné průtahy v řízení, když naopak omluvitelnými důvody jsou pracovní neschopnost žalobkyně a doba v rámci nouzového stavu. Dále uvedl, že na základě námitek žalobkyně opětovně prověřil některé spisy a že veškeré spisy, kde byla zjištěna nečinnost delší než 3 měsíce, lze rozdělit do tří skupin. První skupinu tvoří spisy, kde byla nečinnost způsobena nekonáním vyšší soudní úřednice, tudíž tato nečinnost nebyla žalobkyni nadále vytýkána. Druhou skupinu tvoří spisy, kde sice objektivně došlo k nečinnosti, ovšem z omluvitelných důvodů, tj. v důsledku pracovní neschopnosti žalobkyně a omezení v činnosti soudu spojeného s vyhlášením nouzového stavu. Až poslední (třetí) skupinu v počtu 30 spisů žalovaný označil za případy, kdy došlo k průtahům vzniklým zaviněnou nečinností žalobkyně, přičemž tyto spisy a délku prodlžení ve výtce specifikoval. Jednalo se o věci sp. zn. 0 P 95/2018, 0 P 90/2006, 15 P 284/2000, 0 P 171/2016, 25 Nc 43047/2019, 25 Nc 31001/2019, 25 Nc 43002/2018, 25 Nc 43048/2019, 19 P 23/2010, 0 P 253/2016, 25 Nc 31002/2019, 25 Nc 32002/2020, 25 Nc 32004/2020, 0 P 107/2016, 18 P 161/2009, 0 P 137/2018, 18 P 27/2008, 0 P 96/2013, 0 P 52/2014, 0 P 112/2012, 25 Nc 43049/2019, 25 Nc 43053/2019, 25 Nc 31002/2018, 25 Nc 32002/2018, 25 Nc 32003/2019, 20 P 117/2003, 25 Nc 41007/2019, 0 P 113/2019, 25 Nc 32009/2019 a 0 P 86/2016. Za tyto zaviněné průtahy žalovaný udělil žalobkyni výtku a současně jí uložil, aby ve všech spisech dále postupovala bez průtahů.

39. Ze správního spisu obsahujícího rozvrh práce Okresního soudu v Chebu pro rok 2018 soud zjistil následující. Doplnkem č. 7 k rozvrhu práce bylo s účinností od 1. 11. 2018 zřízeno soudní oddělení 25 P a Nc obsazené žalobkyní, kterému byl určen 100% nápad nových věcí a byla přidělena vyšší soudní úřednice v rozsahu 50 % (sdílena s oddělením 26, do kterého byl nápad 80 % nových věcí) a dále vedoucí kanceláře v rozsahu 1/3 (sdílena s oddělením 26 a oddělením 22, které mělo 0% nápad nových věcí). Dále pak byl doplnkem č. 7 pozastaven nápad nových věcí do oddělení 19. Doplnkem č. 8 k rozvrhu práce byl s účinností od 28. 11. 2018 pozastaven nápad do všech ostatních oddělení P a Nc, přičemž všechny nově napadlé věci P a Nc byly přidělovány do oddělení 25 obsazeného žalobkyní, a to až do počtu 140 věcí. Doplnkem č. 10 k rozvrhu práce byla s účinností od 27. 12. 2018 přidělena do oddělení 19 nová soudkyně Mgr. G. P., která měla přidělenou vyšší soudní úřednici v rozsahu 50 % (sdílena s oddělením 21, do kterého byl nápad 40 % nových věcí, nicméně v dané době pozastaven) a dále vedoucí kanceláře v rozsahu 50 % (sdílena s oddělením 21).
40. Ze správního spisu obsahujícího rozvrh práce Okresního soudu v Chebu pro rok 2019 soud zjistil následující. Doplnkem č. 1 k rozvrhu práce byl s účinností od 1. 1. 2019 navýšen stávající počet 140 nových věcí P a Nc, které měly výlučně napadnout do oddělení 25 obsazeného žalobkyní, o dalších 75 věcí. Doplnkem č. 6 k rozvrhu práce bylo s účinností od 1. 6. 2019 stanoveno, že oddělení 19 má vyšší soudní úřednici na 100 %, zatímco pro oddělení 25 obsazené žalobkyní nadále zůstala vyšší soudní úřednice na 50 % (sdílena s oddělením 26).
41. Z rozvrhu práce Okresního soudu v Chebu pro rok 2020 soud zjistil, že doplnkem č. 4 byla s účinností od 1. 5. 2020 přidělena asistentka soudce pro oddělení 19 obsazené soudkyní Mgr. P. a pro oddělení 25 obsazené žalobkyní. Přitom bylo nesporné, že asistentka soudce již působila v oddělení 19 neformálně o přibližně 1 měsíc dříve (žalovaný uvedenou skutečnost potvrdil v odůvodnění napadené výtky).

42. V návaznosti na právě uvedená skutková zjištění, která soud učinil ze správního spisu a z provedeného dokazování, soud doplňuje, že mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobkyně byla jmenována soudkyní Okresního soudu v Chebu s počátkem výkonu soudcovské funkce u tohoto soudu od 1. 11. 2018 a dále že žalovaný uložil žalobkyni napadenou výtku za průtahy ve 30 tam specifikovaných spisech. Mezi účastníky řízení nebylo sporné ani to, že ve vytýkaných 30 spisech reálně nastala nečinnost delší než 3 měsíce, což byla žalovaným aplikovaná obecná referenční doba z hlediska vzniku průtahů v řízení. Naopak předmětem sporu bylo to, zda zjištěná nečinnost s ohledem na okolnosti posuzovaného případu již překračovala akceptovatelnou mez pro průtahy v řízení a případně zda zjištěné průtahy v řízení vznikly zaviněním žalobkyně, neboť pouze tehdy by byl odůvodněn závěr, že se žalobkyně dopustila nedostatků ve své práci soudkyně.
43. Vzhledem k takto vymezenému předmětu sporu a dále i k tomu, že žalobkyně ve svém vyjádření k předmětné zprávě o prověrce podrobně popsala stav řízení ve všech vytýkaných spisech, přičemž žalovaný proti takto popsanému stavu řízení nic nenamítal (žalovaný pouze uvedený stav jinak hodnotil z hlediska posouzení otázky žalobkyní zaviněných průtahů v řízení), soud považoval za nadbytečné si připojit dotčené soudní spisy Okresního soudu v Chebu, jak bylo žalovaným navrhováno. Stejně tak soud považoval za nadbytečné provádět k důkazu žalovaným navržený správní spis sp. zn. Spr 538/2021 týkající se provedení prověrky spisů v oddělení 19 P a Nc, neboť otázka řádného plnění soudcovských povinností Mgr. P. nebyla předmětem sporu, který soud posuzoval.
44. Úvodem posouzení předmětu sporu soud považuje za potřebné uvést, že neshledal žádné pochybení žalovaného v tom, že nařídil a provedl prověrku neskončených spisů u žalobkyně na základě zjištění, že v dané době soudní oddělení žalobkyně vykazovalo nejvyšší počet neskončených věcí na opatrovnickém úseku tamního soudu (byť takovéto zjištění nemuselo být pro žalovaného zcela překvapivé s ohledem na to, že rozvrhem práce tamního soudu došlo s účinností od 28. 11. 2018 k zastavení nápadu nových věcí do všech ostatních oddělení řešících opatrovnickou agendu a nové věci byly směřovány výlučně do oddělení žalobkyně, a to až do počtu 215 nových věcí, přičemž i poté byly žalobkyni přidělovány nové věci, byť už ne výlučně). Dále pak soud v obecné rovině nikterak nezpochybňuje oprávnění žalovaného, jako předsedy soudu, udělit žalobkyni (popř. jinému soudci) výtku za zjevné či prokázané drobné nedostatky v práci soudce (včetně případů, kdy by bylo prokázáno, že se daný soudce dopouštěl zaviněných průtahů v řízení).
45. Na druhé straně, dovodila-li judikatura Nejvyššího správního soudu, že výtku je třeba považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., které podléhá soudnímu přezkumu, je třeba trvat na tom, aby žalovaným udělená výtku obstála z hlediska požadavků na její přezkoumatelnost, na absenci vad skutkových zjištění či vad řízení (srov. § 76 odst. 1 s. ř. s.) a na zákonnost ve smyslu souladnosti s hmotným a procesním právem či správního zjištění skutkového stavu, jakož i požadavku na dodržení mezí správního uvážení (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.) [soud ponechává stranou otázku nicotnosti, která v posuzovaném případě zjevně není relevantní]. Na základě níže popsaných důvodů soud dospěl k závěru, že napadená výtku udělená žalovaným žalobkyni z níže uvedených hledisek neobstojí.
46. Soud v první řadě shledal výtku rozpornou s východisky a výsledky prověrky spisů

v soudním oddělení 25 obsazeném žalobkyní, jak jsou tyto uvedeny v předmětné zprávě o prověřce. Jedním z východisek bylo, že prověrka spisů byla žalovaným provedena ve stavu k 1. 7. 2020. Uvedené potvrdil i žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, kde v dané souvislosti uvedl: „*Prověrka byla učiněna podle stavu ke dni 1. 7. 2020. Z tohoto důvodu také žádné skutečnosti nastalé po tomto datu nebyly zohledňovány (s výjimkou srovnání nápadu)*“. Z obsahu napadené výtky ovšem vyplývá, že mezi 30 spisy, v nichž žalovaný dovodil žalobkyní zaviněné průtahy, za které byla napadená výtka uložena, je celkem 11 věcí, kde období vytýkané nečinnosti v řízeních alespoň v části přesahuje rozhodné datum 1. 7. 2020. Konkrétně se jedná o věci sp. zn. 25 Nc 43047/2019, 25 Nc 43048/2019, 0 P 253/2016, 25 Nc 31002/2019, 25 Nc 32002/2020, 25 Nc 32004/2020, 18 P 161/2009, 25 Nc 43053/2019 a dále pak o věci sp. zn. 18 P 27/2008, 0 P 96/2013 a 0 P 52/2014, v nichž je dokonce celé období vytýkané nečinnosti až po rozhodném datu 1. 7. 2020. Pokud tedy bylo udělení napadené výtky vázáno na provedenou prověrku spisů a na skutková zjištění plynoucí z této prověrky, která byla činěna ve stavu ke dni 1. 7. 2020, pak uvedených 11 případů mělo být z vytýkané nečinnosti vyloučeno [navíc se ve všech případech jednalo o nečinnost přesahující obecnou referenční dobu 3 měsíců pouze v řádu několika dní, a to po zohlednění žalobkyní čerpané řádné dovolené, resp. indispozičního volna, což je doba, která podle názoru soudu měla být žalovaným zohledněna ve prospěch žalobkyně, tudíž lze mít pochybnosti, zda k průtahům v těchto řízeních vůbec došlo – podrobněji viz níže body 47. až 49. tohoto rozsudku]. Uvedené pak kontrastuje s jedním ze závěrů předmětné prověrky, podle kterého „[...] je ze spisů také zřejmé, že dochází k postupnému zlepšování situace. V drtivé většině případů došlo k odstranění průtahů a s věcmi je nadále plynule pracováno. Navíc 30 řízení již bylo skončeno vydáním rozhodnutí, kterým se řízení končí. Aktuálně průtahy byly zjištěny „pouze“ v 6 řízeních P a Nc (4 spisech). Po dobu, kdy prověrka probíhala, tj. za dobu od 1. 7. do 27. 10. 2020, bylo skončeno minimálně 65 řízení P a Nc“. Ovšem tento závěr svědčící ve prospěch žalobkyně nebyl v napadené výtce zohledněn, když se v odůvodnění napadené výtky vůbec neobjevuje. Soud zastává názor, že nelze souhlasit s takovým přístupem žalovaného, který na jedné straně v neprospěch žalobkyně zahrnul do vytýkané nečinnosti skutečnosti nastalé po 1. 7. 2020, ale na straně druhé již v napadené výtce nezohlednil jiné skutečnosti nastalé po datu 1. 7. 2020, které by svědčily ve prospěch žalobkyně.

47. Soud dále spatřuje výrazný nedostatek napadené výtky v tom, že žalovaný při posouzení nečinnosti v předmětných řízeních z hlediska překročení akceptovatelné meze nečinnosti, a tedy vzniku průtahů v řízení, pouze mechanicky uplatnil obecnou referenční dobu v délce 3 měsíců, aniž by se v každém jednotlivém případě jakkoli zabýval tím, zda se jednalo o nečinnost při provádění jednoduchých úkonů spíše administrativní povahy (kde dle výše citované judikatury lze zpravidla obecnou referenční dobu bez dalšího aplikovat), nebo o nečinnost ve vztahu k úkonu, kdy se již žalobkyně musela zabývat skutkovým a právním hodnocením věci (kde dle výše citované judikatury si naopak nelze vystačit pouze obecnou referenční dobou a každý konkrétní případ musí být posuzován *vždy přísně individuálně, a to zejména z pohledu celkového zatížení soudce, stáří posuzované věci, dodržování časových řad při vyřizování věcí, výkonnosti soudce*). Soud si je vědom toho, že takovýto požadavek se může v případě výtky dle § 88a zákona o soudech a soudcích žalovanému jevit jako nepřiměřený, i vzhledem k jisté míře neformálnosti řízení, které udělení výtky předchází (včetně toho, že se dle judikatury v případě výtky nejedná o „klasické“ správní rozhodnutí podle § 67 správního řádu, což ale nevylučuje její soudní přezkum – srov. bod [82] Usnesení RS

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

NSS). Ovšem bez takto náležitě zjištěného stavu ohledně okolností nečinnosti v jednotlivých řízeních (jak je vyžadováno v rozhodovací praxi kárných senátů Nejvyššího správního soudu) nelze předejít nežádoucímu paušalizování, které je při hodnocení rozhodovací činnosti soudce značně zavádějící. Obecně totiž platí, že od soudce se žádá nejen vyřizování věcí v přiměřené době, ale především pečlivost a náležité zohlednění konkrétních okolností a specifik každého jím posuzovaného případu (viz výše citovaná rozhodovací praxe kárných senátů Nejvyššího správního soudu, dle které: „*práce soudce [je] činností na výsost intelektuální a kreativní, která se ze své povahy vzpírá možnosti jakéhokoli normování, či jiným snahám o stanovení pevných lhůt, v jejichž rámci měl být ten který úkon v řízení učiněn*“). Soud má za to, že i v případech vytýkaných drobných nedostatků v činnosti soudce při ukládání výtky dle § 88a zákona o soudech a soudcích je třeba trvat na tom, aby nedocházelo k paušalizování v tom směru, že ve všech případech nečinnosti v řízení, kdy je překročena obecná referenční doba čítající 3 měsíce, lze bez dalšího učinit závěr o průtazích v řízení. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný v tomto ohledu nedostatečně zjistil skutkový stav, na základě kterého žalobkyni udělil napadenou výtku.

48. Soud se dále neztotožnil s žalovaným v tom, že čerpání řádné dovolené nebo přiznaného indispozičního volna není omluvitelným důvodem, který by měl být zohledněn při posouzení, zda nečinnost v řízení přesáhla akceptovatelnou mez z hlediska průtahů v řízení, za kterou žalovaný bez dalšího označil obecnou referenční dobu 3 měsíců. Odůvodnění žalovaného, že dovolená má být čerpána tak, aby to nebylo na úkor plynulosti řízení, není přesvědčivé, zvláště v situaci žalobkyně, kdy o jejím značném pracovním vytížení způsobeným velkým nápadem nových věcí (zpočátku přidělovaných výhradně do jejího soudního oddělení) nebylo sporu. Ostatně i žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že *zatížení všech soudců Okresního soudu v Chebu je dlouhodobě velmi vysoké a v letech 2018 a 2019, i v letech následujících, bylo mimořádné*. Ze skutkových okolností případu vyplývá, že žalobkyně by těžko hledala během relevantního období od 28. 11. 2018, kdy jí byl směřován veškerý nový nápad věcí, do ukončení prověrky, vhodnou dobu, kdy by mohla čerpat řádnou dovolenou na zotavenou, popř. indispoziční volno, na které měla oprávněný nárok, aniž by to ovlivnilo plynulost některého ze stovek běžících řízení, která řešila. Navíc v případě žalobkyni namítané dovolené, resp. indispozičního volna se jednalo převážně o období kolem Vánoc, resp. na sklonku roku, a dále v období, které předcházelo její pracovní neschopnosti z důvodu jejích zdravotních problémů, tudíž nelze říci, že by žalobkyně čerpala řádnou dovolenou či indispoziční volno neuváženě z hlediska plnění svých pracovních povinností.
49. Poté, co soud ve vytýkané době, kterou žalovaný v napadené výtce vymezil u jednotlivých případů jako dobu průtahů v řízení, zohlednil žalobkyni řádně čerpanou dovolenou, resp. indispoziční volno, a to v rozsahu dní, které žalobkyně uvedla ve svém vyjádření ke zprávě o prověrce (žalovaný tento rozsah nespořoval), pak zjistil, že celkem v 6 případech vůbec nedošlo k překročení obecné referenční doby v délce 3 měsíců. Jedná se o věci sp. zn. 15 P 284/2000, 0 P 171/2016, 0 P 107/2016, 25 Nc 43049/2019, 20 P 117/2003 a 0 P 86/2016. V dalších 8 případech se pak po zohlednění dovolené a indispozičního volna (popř. doby pracovní neschopnosti žalobkyně či omezení v souvislosti s opatřeními proti COVID-19, které v několika případech nebyly náležitě zohledněny, ačkoli je žalovaný považoval za omluvitelný důvod) jednalo o nečinnost v rozmezí 3 až 4 měsíců, když v několika případech byla lhůta 3 měsíců překročena pouze v řádu jednotek dnů. Jedná se o věci sp. zn. 25 Nc 31001/2019, 19 P 23/2010 (2

období), 0 P 137/2018, 0 P 112/2012, 25 Nc 31002/2018, 25 Nc 32003/2019, 25 Nc 41007/2019 a 0 P 113/2019. Ve všech těchto případech není podle názoru soudu dostatečně odůvodněn závěr žalovaného, že objektivně existovaly průtahy v řízení. Ponecháme-li stranou, že v několika případech vůbec nedošlo k překročení žalovaným aplikované referenční doby 3 měsíců, pak pro všechny tyto případy platí, že žalovaný před udělením napadené výtky nepostavil najisto, zda se v uvedených řízeních skutečně jednalo o nečinnosti s jednoduchými administrativními úkony, u nichž lze akceptovat použití obecné referenční doby 3 měsíců jako časové hranice, jejíž dosažení zpravidla může znamenat průtahy v řízení. I v tomto je podle názoru soudu třeba spatřovat vady způsobující nezákonnost napadené výtky.

50. Z celkového počtu 30 vytýkaných věcí tak zbývalo 5 věcí, ve kterých nečinnost v řízení výrazněji překročila obecnou referenční dobu, když trvala déle než 4 měsíce. Jednalo o věci sp. zn. 0 P 95/2018, 0 P 90/2006, 25 Nc 43002/2018, 25 Nc 32009/2019 a 25 Nc 32002/2018. Byť i pro tyto případy platí, že žalovaný se blíže nezabýval charakterem úkonu, který v řízení měl být učiněn (což samo o sobě je vadou, pro kterou nelze jednoznačně určit, zda se již jednalo o průtahy v řízení), tak se soud pro úplnost svého posouzení věci zaměřil na vysvětlení důvodů nečinnosti, které žalobkyně poskytla ve svém vyjádření ke zprávě o prověrce a ke kterému se žalovaný blíže nevyjádřil.
51. Ve věcech sp. zn. 0 P 95/2018 (dle napadené výtky průtahy od 11. 11. 2019 do 5. 3. 2020, omluvitelné pouze v době od 2. 3. do 5. 3. 2020; naproti tomu žalovaný nezohlednil celkem 11 dní dovolené a indispozičního volna čerpaných žalobkyní) a 0 P 90/2006 (dle napadené výtky průtahy od 18. 3. 2019 do 29. 9. 2019; naproti tomu žalovaný nezohlednil celkem 18 dní dovolené a indispozičního volna čerpaných žalobkyní) žalobkyně poskytla vysvětlení (viz body 6 a 9 čl. II. vyjádření žalobkyně ke zprávě o prověrce), že se shodně jednalo o případy, kdy krátce před uplynutím referenční doby 3 měsíců (jejíž uplynutí mělo být žalobkyni notifikováno systémem ISAS dle nastaveného filtru AAZ111F) byl spis předložen na infocentrum k nahlédnutí (v prvním případě dne 7. 2. 2020, ve druhém případě dne 3. 6. 2019). V důsledku této skutečnosti došlo v systému ISAS k vyznačení úkonu a byla zapsána nová referenční doba. Žalobkyně argumentovala, že v důsledku uvedeného neměla možností účinným způsobem zjistit, že v dané věci dojde k překročení obecné referenční doby k provedení úkonu, když z ohledem na množství řešených spisů nebylo možné fyzicky kontrolovat stav řízení v jednotlivých soudních spisech, a proto se spoléhala na sledování spisů v systému ISAS. Žalobkyně připustila, že k prodlení v těchto řízeních došlo, ovšem nikoli jejím zaviněním. Přestože se jednalo o skutečnost významnou z hlediska posouzení, zda v těchto případech lze průtahy v řízení kvalifikovat jako zaviněné ze strany žalobkyně, žalovaný se tímto vysvětlením žalobkyně v napadené výtce vůbec nezabýval. Bude tedy na žalovaném, aby tyto okolnosti prověřil. Podle názoru soudu, potvrdí-li se uvedená tvrzení žalobkyně, pak s přihlédnutím k dalším okolnostem případu (zejména velké vytížení žalobkyně a ne příliš velká podpora ze strany pomocného soudního aparátu přiděleného do soudního oddělení žalobkyně) a dále k tomu, že se jednalo o ojedinělé případy (tudíž je pochopitelné, že u žalobkyně nevznikly pochybnosti o funkčnosti nastaveného kontrolního mechanismu), pak by takového průtahy neměly být považovány za žalobkyní zaviněné.
52. Ve věci sp. zn. 25 Nc 43002/2018 (dle napadené výtky průtahy od 29. 11. 2019 do 10. 6. 2020, omluvitelné pouze v době od 2. 3. do 3. 4. 2020; naproti tomu žalovaný bez vysvětlení nezohlednil omezení činnosti soudu v době až do 27. 4. 2020, která v jiných

případech uznával jako omluvitelný důvod, a dále celkem 11 dní dovolené a indispozičního volna čerpaných žalobkyní žalobkyně poskytla vysvětlení (bod 22 čl. II. vyjádření žalobkyně ke zprávě o prověrce), že k překročení referenční doby došlo v důsledku množství žalobkyni přidělených věcí a složitosti dané věci (opakované dožádání výsledku otce v SRN). Žalovaný se tímto vysvětlením žalobkyně v napadené výtce rovněž vůbec nezabýval, když zejména argument o složitosti věci může být relevantní z hlediska určení, zda vůbec lze aplikovat referenční dobu 3 měsíců jako hraniční mez, jejíž překročení povede k průtahům v řízení.

53. Ve věci sp. zn. 25 Nc 32002/2018 (dle napadené výtky průtahy od 23. 10. 2019 do 5. 6. 2020, omluvitelné pouze v době od 2. 3. do 27. 4. 2020; naproti tomu žalovaný nezohlednil celkem 11 dní dovolené a indispozičního volna čerpaných žalobkyní) žalobkyně poskytla vysvětlení (bod 50 čl. II. vyjádření žalobkyně ke zprávě o prověrce), že dle záznamů v ISAS byl spis dne 18. 11. 2019 předložen na infocentrum k nahlédnutí a vrácen jí byl až dne 23. 1. 2020, tudíž žalobkyně nemohla zjistit, že původní referenční doba končila již dne 23. 1. 2020. Poté následovala vyloučená doba (pracovní neschopnost a omezení v činnosti soudu, kterou žalovaný uznal jako omluvitelný důvod) a po uplynutí vyloučené doby žalobkyně musela přednostně vyhotovovat písemná odůvodnění rozsudků vyhlášených v únoru 2020 a poté řešila ostatní věci nacházející se v podobné fázi řízení, tudíž nebylo v lidských silách jedné osoby vše vyřešit v jeden čas. Žalovaný se tímto vysvětlením žalobkyně v napadené výtce taktéž vůbec nezabýval. Podle názoru soudu k jistým průtahům v tomto řízení zřejmě mohlo dojít (bude třeba vyjasnit, jak složitý úkon měl v řízení následovat, což ze správního spisu není zřejmé), ovšem bylo třeba se blíže zabývat aktuální situací v oddělení žalobkyně, zda v dané době bylo správné nečinnost přičítat žalobkyni.
54. A konečně ve věci 25 Nc 32009/2019 (dle napadené výtky průtahy od 2. 10. 2019 do 10. 2. 2020; naproti tomu žalovaný nezohlednil celkem 6 dní dovolené a indispozičního volna čerpaných žalobkyní) žalobkyně poskytla vysvětlení (bod 61 čl. II. vyjádření žalobkyně ke zprávě o prověrce), že v období od 5. 2. do 21. 2. 2020 byla v pracovní neschopnosti žalobkyni přidělena vyšší soudní úřednice a dále že žalobkyně byla zatížena ostatními věcmi nacházejícími se v podobné fázi řízení, tudíž nebylo v lidských silách jedné osoby vše vyřešit v jeden čas. Žalovaný se opět tímto vysvětlením žalobkyně v napadené výtce blíže nezabýval, aby mohl posoudit, zda k průtahům skutečně došlo (i zde bude třeba vyjasnit, jak složitý úkon měl v řízení následovat, což ze správního spisu není zřejmé), případně zda aktuální situace v oddělení žalobkyně umožňovala konat v dané věci rychleji, a tedy zda se jedná o průtahy přičitatelné žalobkyni, které lze důvodně označit za nedostatky v práci žalobkyně.
55. Lze tudíž v této souvislosti uzavřít, že žalovaný v žádném z uvedených několika případů, kde skutečně mohly nastat průtahy v řízení, blíže nezkoumal judikaturou kárných senátů vymezená hodnotící kritéria, která jsou určující pro posouzení, do jaké míry jsou průtahy v řízení přičitatelné zaviněnému porušení soudcovských povinností žalobkyně. V rámci hodnocení, zda u žalobkyně skutečně došlo k zaviněným průtahům v řízení, mělo být v každém jednotlivém případě, který se žalovaný chystal žalobkyni vytknout, přihlédnuto zejména k žalobkyni namítané situaci a personálnímu obsazení v jejím soudním oddělení a dále k osobní situaci žalobkyně. I z tohoto hlediska napadená výtka neobstála, přičemž se jednalo o další z vad odůvodňujících zrušení napadené výtky. Soud již proto jednotlivá hodnotící kritéria blíže nezkoumal (tudíž v tomto ohledu ani neprováděl další dokazování a zamítl žalobkyni při jednání učiněné důkazní návrhy),

když nejprve bude muset žalovaný postavit najisto, zda vůbec, a popř. ve kterých z vytýkaných věcí skutečně k průtahům došlo.

56. Soud v dané souvislosti pro úplnost uvádí, že podle jeho názoru by mělo být v předmětném případě při dalším hodnocení případných průtahů v řízení zohledněno, že krátce po nástupu žalobkyně do funkce soudkyně u Okresního soudu v Chebu byl veškerý nový nápad věcí směřován výhradně do jejího soudního oddělení, a to až do počtu 215 věcí, což v poměrech u Okresního soudu v Chebu znamenalo, že již ke dni 21. 1. 2019 napadlo výhradně žalobkyni celkem 166 věcí a dále že do konce roku 2019 činil u žalobkyně nápad nových věcí celkem 502 věcí. Při takto velkém nápadu nových věcí v relativně krátkém časovém úseku lze souhlasit se žalobkyní v tom, že ve sledovaném období se nacházela ve stavu, kdy větší množství věcí bylo v podobné fázi řízení, tudíž nebylo reálně možné vše vyřešit v jeden čas. Nelze ponechat stranou ani to, že žalobkyně měla po celou dobu pouze sdílenou vyšší soudní úřednici (na 50 %), stejně jako sdílenou vedoucí kanceláře (dokonce pouze na 1/3), a dále že asistentka soudce (opět sdílená na 50 %) byla žalobkyni přidělena až od 1. 5. 2020 (zatímco v soudním oddělení 19 již začala fakticky působit o cca měsíc dříve). Navíc žalovaný v řízení učinil nesporným zdravotní problémy žalobkyně, se kterými se potýkala v první polovině roku 2020 (kromě pracovní neschopnosti šlo rovněž o žalobkyní namítaná omezení spojená s rehabilitacemi navazujícími na skončenou pracovní neschopnost).
57. I pokud by se v některé z výše uvedených 5 věcí, kde byla doba nečinnosti výrazněji delší, než obecná referenční doba (popř. u některé z věcí, kde nečinnost přesahovala referenční dobu 3 měsíců pouze o několik dnů, ale ukázalo by se, že měl být učiněn pouze jednoduchý administrativní úkon), nakonec prokázalo jisté ojedinělé pochybení žalobkyně v organizaci její práce, pak by se podle názoru soudu s ohledem na zjištěné okolnosti případu zřejmě nejednalo o výraznější a úmyslné pochybení žalobkyně, ale o takové drobné pochybení, které by mohlo pramenit z její nezkušenosti (žalobkyně byla začínající soudkyní), dále z ne zcela uspokojivé situace v personálním obsazení jejího oddělení (na jedné straně vysoký nápad nových věcí v krátkém časovém úseku, na druhé straně sdílená vyšší soudní úřednice, sdílená vedoucí kanceláře a až v samém závěru sledovaného období sdílená asistentka soudce) a v neposlední řadě i ze zdravotní indispozice, která u žalobkyně prokazatelně nastala po nikoli zanedbatelnou část sledovaného období. S přihlédnutím k tomu, že výsledky проверки ukázaly, že z hlediska kvality práce žalobkyně nelze mít nejmenších výhrad, a dále i k tomu, že žalobkyni až do udělení výtky nebylo nic ze strany vedení soudu neformálně vytýkáno ani při pravidelných měsíčních poradách ani při jiných příležitostech (samotný žalovaný tuto skutečnost při soudním jednání potvrdil), lze podle názoru soudu posuzovaný případ hodnotit jako ten v judikatuře Nejvyššího správního soudu zmiňovaný případ, kdy i uložení výtky dle § 88a zákona o soudech a soudcích by se jevilo jako nepřiměřené. Šlo by totiž o ojedinělý exces (průtahy v několika málo řízeních) mezi stovkami řízení, ve kterých žalobkyně při plnění svých soudcovských povinností řádně obstála. Ostatně i samotný žalovaný při soudním jednání uvedl, že žalobkyni nikdy nepovažoval za špatnou soudkyni.
58. Soud na tomto místě připomíná již výše uvedené, že dle judikatury kárných senátů Nejvyššího správního soudu i uložení výtky dle § 88a zákona o soudech a soudcích má pro soudce difamační účinky (navíc se zakládá do jeho osobního spisu a může být přítěžující okolností při případném budoucím pochybení soudce), a tudíž k uložení tohoto opatření je třeba přistupovat uvážlivě. To platí zvláště v případech, kdy se jedná o

začínajícího soudce, jehož dosavadní práci i přes nelehké podmínky (vysoký nápad věcí a omezené možnosti při využívání vyšší soudní úřednice, příp. asistentky soudce) nelze z hlediska kvality rozhodování, důstojnosti řízení a pečlivosti při vedení soudních spisů nic vytknout, jako tomu bylo i v případě žalobkyně. Soud v dané souvislosti též poukazuje na výše citovaný výklad rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který zdůraznil existenci poměrně široké „šedé“ zóny mezi bezvadným plněním povinností příslušníka profese a porušením takových povinností, v níž se nachází prostor pro udělení výtky, ovšem pouze pokud nedostačují jemnější formy opatření, mezi které patří např. upozornění, rozhovor, domluva, projednání věci na pracovní poradě, se soudcovskou radou či neformální vytknutí učiněné ústně.

59. Soud uzavírá, že napadená výtka ve světle všech shora uvedených okolností případu a výše citované relevantní judikatury neobstojí. Žalovaný totiž v napadené výtce nedostatečně a nesprávně zjistil skutkový stav a poté i nesprávně právně posoudil jednotlivé nečinnosti jako průtahy v řízení zaviněné žalobkyní, tudíž nebyl dostatečně odůvodněn jeho finální závěr, že se žalobkyně dopustila drobných nedostatků ve své práci soudkyně. Navíc za stávajícího stavu správního spisu se soudu jevílo uložení napadené výtky i jako nepřiměřené vzhledem k okolnostem posuzovaného případu.

VI.

Rozhodnutí soudu

60. Z důvodů shora popsaných soud dospěl k závěru, že žalobkyně byla zkrácena na svých subjektivních právech tím, že jí žalovaný udělil napadenou výtku, přestože nebylo žalovaným postaveno najisto, že nečinnost ve vytýkaných 30 spisech lze důvodně označit za žalobkyní zaviněné průtahy v řízení, a tedy že by se žalobkyně dopustila nedostatků v její soudcovské činnosti ve smyslu § 88a zákona o soudech a soudcích.
61. S ohledem na shora uvedené soud zrušil napadenou výtku žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a pro výše popsané vady řízení. Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII.

Náklady řízení

62. Výrok o nákladech řízení o předmětné žalobě se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byla procesně úspěšná žalobkyně a náležela by jí náhrada nákladů řízení. Žalobkyně se ovšem při jednání konaném dne 8. 2. 2022 náhrady nákladů řízení výslovně vzdala, tudíž soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. února 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.